

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 35. Solum Dei bene placitum optandum est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

infans, cuius est unius diei vita super terram. Quidquid sibi acciderit, non in se respicit, sed in Divina voluntate, & providentia. Nihil ex hoc seculo sibi applicat, nisi quod vult Deus, in cuius manu tamquam instrumentam est, artificis arbitrio ad quodcumque opus applicandum. In divinis consiliis perferendis curiosus non est, sed illa humiliter adorat, firmiter credens ea semper iusta esse, licet sæpè occulta sint. Idem vult quod Deus vult, eodemque modo, atque eandem ob causam, propter quam ille vult. Suam voluntatem Divinæ conformat, quoad omnia bona naturæ, gratiæ, & gloriæ; ita ut suis actibus, & suâ libertate, quantum fieri potest, spoliatur se, ut sola Dei voluntas in ipso vivat & operetur. Cum enim voluntas corruptæ naturæ vitio se plurimum amet, & in sui actibus veluti possessione delectetur, tamen unicam Dei gloriam quærat, eam tamen actu proprio vult, & in eo complacet sibi tamquam in proprio bono: ex quo fit, ut, si ipsum propriæ voluntatis actum & gaudium, quod ex eo provenit, sibi profus adimat, tunc verè, & perfectè Divino beneplacito acquiescere censenda sit, suamque voluntatem in Divinam purissimè transfundere, cum omnimodâ sui ipsius, & omnium creaturarum oblivione. Voluntas Dei necesse est ut fiat, omnia enim quæcumque voluit Dominus fecit, & non est qui possit resistere voluntati ejus: tunc autem optimè fit, cum in nobis, & à nobis fit.

§. XXXV.

Solum Dei beneplacitum optandum est.

IN voluntate Dei pax, & tranquillitas constituta est. Si peccavimus, si alios ad peccandum induximus, si ex flagitiis nostris multa mala secuta sunt: dolendum sanè est, & fletibus eluenda sunt crimina, ac digna castigatione plectenda: animi verò perturbatio, & inquietudo evitanda, & cum pace emendationi incumbendum, imploratâ Dei misericordiâ, quæ nos labi permittit, ut discamus non altum sapere, sed timere; neque nostrum putemus esse quod Dei est. Ab ipso veniam, & indulgentiam in spiritu humilitatis, & in animo contrito expectabimus, sicut servus adventum Domini sui patientissimè præstolatur. Dominus enim est, veniet quando voluerit. Fidelis servus, & prudens nihil quæ-

rit, nihil optat, nisi Domini beneplacitum, & in omni eventu ex intimo cordis affectu ait, *Ita Pater, quoniam sic fuit placitum ante te (Matth. 11: 26.) Fiat voluntas tua (Ibid. 6: 10.)* Ad omnem nutum tuum paratus sum. Vis me incolumen esse, vis ægrotare? Vis me dulcedine tuâ perfrui, vis in tenebris, & continuâ ariditate versari? Vis me abundari, vis penuriam pati? Id volo quod tu vis, fac de me quod tibi placet. Hæc animi præparatio omnino indifferentis ad quæcumque Deus vult, hominem facit ad omnia mala impavidum, & inconcussum, omnique adversitate superiorem, relicta sui rerumque omnium sollicitudine, & anxietate. Nam si de cibo, & vestimento, aliisque rebus ad vitam necessariis nos sollicitos esse Christus prohibuit, quantum magis superflua, & inutilis cæterorum cura abjicienda est? Ipsa pax animi, si anxie quærat, amittitur: atque idè sublati curis in sola Dei voluntate quiescendum. Curiositas, & inquisitio, quæ sæpè investigamus, quid de nobis futurum sit, naturæ est seipsam amantis, & timentis aliquid pati. Optimè Deus ex alta providentiæ suæ specula cuncta respiciens, quid unicuique conveniat, agnoscit, & suaviter ac fortiter disponens omnia curam hominis singulariter suscipit, cum illum videt omnem de se cogitationem in ipsum projecisse.

§. XXXVI.

Spes salutis nostræ in Deo ponenda.

VIr christianâ sapientiâ imbutus non solum supernæ dispositioni, quæcumque pertinent ad temporalis vitæ subsidia, committit, de crastino non cogitans, sicut præcepit Christus; sed spem quoque salutis suæ in ejus voluntate reponit, qui nunquam deserit sperantes in se. In hac spe & conformitate voluntatis suæ cum divina singulariter constitutus salutem suam cum timore, & tremore operatur, misericordiam, & iudicium Domino suo fideliter concinens, in cuius arcana irumpere, & in abyssum profundissimam iudiciorum ejus descendere nimis temerarium foret. Certum quidem est, neminem posse in hac vita absque speciali revelatione æternæ salutis securitatem habere: sed absit ab homine Christiano hæc insania, ut de illa desperet. Hoc illorum est, qui obstinatissimâ voluntate in facibus suis computrescere, & in malis perseverare decreverunt. Qui verò meminit se Christi Sanguine